

СВІТЛАНА
КОСЕНКО

МОЛЬФАРКА
ЗА НАЙМОМ

УДК 00
К00

Косенко Світлана

К00 Мольфарка за наймом / ДИПА — К., 2023.
ISBN 978-617-7606-77-1

Мольфарка за наймом — це захоплюючий роман, який поєднує в собі елементи фентезі, міфології та сучасного реалізму. Події твору розгортаються у сучасному Києві, але водночас пов'язані з українською магією.

У центрі роману — дві дуже різні головні героїні. Марина – киянка, мама маленького хлопчика з ДЦП, жінка, яка бореться з власними демонами. Марися — студентка, яка тільки починає відкривати свої магічні здібності.

Життя непередбачуване. Ти ніколи не знаєш, куди тебе може завести дорога, хто з друзів тобі допоможе у складну хвилину, а хто відвернеться. Чи буде кохана людина завжди «за тебе» чи при найближчій проблемі проявить свою темну сторону? З усіма цими питаннями і доведеться розібратися героїням.

Ініціація Марисі у мольфарку, розкриття своєї сімейної таємниці, знайомство з міфологічними створіннями української культури – все це починає розгортатися в той момент, коли дівчина вирішує допомогти Марині.

Роман Мольфарка за наймом — це читання, яке зачарує вас своїми яскравими персонажами, захопливим сюжетом і атмосферою українського містичного світу.

УДК 000

*«Наше все життя — війна є,
Кождий боресь в ній, як знає:
Сей зубами, той крильми,
Третій кігтями міцними,
Інший скоками прудкими...
Чим же боремося ми?»*

Іван Франко

РОЗДІЛ І

Моя прабабця часто ділилася зі мною власними спогадами про її дитинство. За її словами праукраїнці вірили у світ який не мав чіткого поділу на видимий та невидимий. Тобто природній чи не природній. Її пращури вклонялися богам аби здобути їхню прихильність та водночас вільно спілкувалися з істотами нижчого порядку. Старенька, із дитячою іскоркою в очах, згадувала власну бабцю яка ділилася з нею, на той момент ще маленькою дитиною, таємницею травництва, зіллеваріння. Як брати силу від дерев, річок, землі. Як заговорювати природні стихії та підкорювати їх власним бажанням.

Мені подібні розмови завжди здавалися чимось фантастичним та водночас казковим. Вигадками старої людини, яка на мою думку вже перебувала у вимірі власних мрій. І кожного разу, під час нової нашої з нею розмови я всі її розповіді сприймала як байки, оповідки. Ну *Ви* б змогли повірити в те що Ваша прабабка свого часу розмовляла з Домашніми духами, на кшталт — з Домовиком?! Чи сперечалася із Хованцем стосовно втраченої якоїсь речі. Просячи його повернути їй це назад. Чи як з дідом у Свят вечір ходила до пасіки благословляти хлібом бджолину родину, обсипаючи вулики кутею та малюючи на них пальцем, змоченим у куті, оберегові хрестики. І це робилося аби задобрити Пасічника — Духа який оберігав дідові вулики.

Так, мені здавалося що у моєї прабабки фантазія дай боже. І потайки заздрила, що мені не передалося хоч крихти. Та чи я могла колись усвідомити, що кожне сказане нею слово то правда?! Що довкола нас надпотужний магічний всесвіт забутої української магії. Втрачений, забутий, змушений ворогами відійти в історію — всесвіт могутньої сили. Сили саме української людини.

Хоча як замислитися, чи можна скаржитися лише на наших ворогів, які століттями нав'язували нам свою мен-

шовартість. Найжахливіше те, що ми повірили в це. І дозволили нашому потужному зв'язку з Силами Природи забути та стати просто легендою.

Кожного разу коли я бувши малою дитиною хворіла, бабуся завжди говорила моїй мамі:

— Хвороби, напасті, лиха — це наслідки необдуманих людських дій та вчинків. Кара за порушення правічних законів. А діти завжди розплачуються за вчинки своїх батьків. Замислись, чому твоя дитина хворіє!!

Мама звісно відмахувалася від цих слів. Ну звісно, всі ми обираємо простіші шляхи розв'язання проблеми. Західна медицина виганяє хворобу дуже швидко та агресивно з будь-якого організму. Та мені здається, жоден з нас не замислюється про можливі наслідки такої «швидкої допомоги». Поясніть мені, чи виросте могутній дуб, якщо будучи ще паростком довкола нього будуть не сприятливі умови для росту?! Звісно ні! Він виросте «сірою тінню», лишень слабким відлунням тієї могутності яка була від початку дана Природою. Так само трапилося із нашим народом. Нам століттями вмощували у голови, що ми чиясь мала частина, маленький фрагмент від чийогось великого механізму.

Певний час ми вірили у це. І в душі людей вкоренилися гріхи: заздрість, лінь, байдужість, помста. Чомусь у моду ввійшло поняття «соціальна престижність». Тобто, всім насправді було байдуже до тебе справжнього. Головне, який ти був у віртуальному житті. Скільки мав вподобайок, переглядів. Віртуальне життя межувало з чимось божевільним, що кардинально відрізнялося від жорсткої правди реальності. Та всім було байдуже до реальності. І це дуже сильно впливало на наше нове покоління. Часто почали народжуватися хворі дітки чиї світлі, чисті душі не витримували батьківської байдужості.

Все змінилося, все прогнило. Кожен лицемірив, грав свою роль. Щирості вже не було, тільки за закритими дверима власних осель люди знімали свою привабливу маску

і ставали *собою*. Гарна маска одягалася разом з парадним одягом на вихід, все інше вже було не важливим.

Часи бездумності, безхребетності та сірості настали. Під масовою пропагандою навчання, здорового способу життя та лідерства крилися лінь, гординя та заздрість. Скалічених гріхами душ було так багато, що хотілося плакати. Плакати та одночасно кричати:

«Люди! Схаменіться! Що Ви робите? Чи Ви не бачите цього божевілля? Чи Ви забули Закони Божі? Чи Ви не розумієте що звичайного покаяння на сповіді не достатньо для того, щоб після смерті потрапити до Раю?! Невже Ви на стільки наївні?»

Не знаю як так трапилось, але людям стало простіше пливати за течією, не боротися, а просто жити не виділяючись. Так жило у Києві й дві родини — Лазаренків та Ковальчуків, одна з них моя. В кожній із них був стандартний набір: дружина, чоловік, син та донька. Вони були звичайними сім'ями, яких мільйони Але за зачиненими дверима своїх домівок відкривалися їхні справжні обличчя, пронизані гріхами всередині душі та потворними фізично тілами ззовні.

Я не можу сказати, що це історія однієї родини, це скоріш історія всієї нації. Бо ми такі! Хтось має сили це визнати, а хтось ні! Та це нічого. Можливо хтось побачить себе в моїх головних героях, побачить як це все виглядає насправді та може щось зміниться у Вашій підсвідомості на краще та життя стане легшим. Але якщо ні, та Ваш «звір» поки що сильніший за Вас, це нічого!

Маю надію, що з часом Ви станете сильнішими за нього і хоча б почнете масштабну операцію по його приборканню.

РОЗДІЛ II

Дехто каже, що у своєму оці дерева не видно, можливо воно і так. Не буду сперечатися. Але саме з моменту знайомства з родиною Лазаренків у моїй душі почалися кардинальні, не зворотні, зміни. На гірше! В цьому зараз я вже точно впевнена. Це трапилось не в одну секунду звісно. Але це було спланованим дійством, люди які були залучені в цих обставинах ще проявлять себе у майбутньому, можете мені повірити. Все виглядало як побачення на осліп, був спекотний липневий день, центр міста, асфальт плавиться, думки розсіяні від спеки, і одне тільки розуміння у голові:

«Нащо я сюди приперлася по обіді?! І чого його не має вже на місці? Так, ще 5 хвилин до вказаного часу, але він мав вже бути тут!!! Та грець з ним, швиденько відкараскаюсь і поїду додому».

П'ять хвилин не встигли й промайнути, як з'явився він. Білошкіре хлоп'я, все спітніле, бо вдяглося трохи не по погоді — джинси, темна футболка та КЕДИ! Ви уявляєте собі, температура повітря +30, а воно в кедах! Жесть. Дивлячись на нього мені стало ще спекотніше ніж було до того. Та тільки він заговорив до мене і подивився мені прямо в очі, клянуса Богом я пропала. З першої нашої зустрічі я пам'ятала тільки його очі, темно карі без вкраплень — чисті, вабливі. Ми розпрощалися пізно ввечері того дня і в мене було вже чітке усвідомлення того, що ми знайомі з ним не один рік. Реально! Було не переборне бажання до нього доторкнутися, не думайте про щось брудне, прошу Вас! На той момент у свої 23 я була ще цнотливим дівчам! Так, так! Цнотлива. Скажете: «Чого так довго тягла?» Та я не шкодую. Повірте, до нього я просто фізично не хотіла своїх залицяльників, а вони були привабливими. Дехто без сумніву візуально гарніше за мого Ростика. Але Доля вона така хитра дівка, яка захопить тебе зненацька у найнеочікуваніший для тебе момент.

В цьому я вбачаю привабливість таких моментів. Вони тим і цінніші для людини — своєю ефектною несподіванкою. Феєричним вибухом почуттів та переживань, яких ти ніколи не переживав у своєму житті до нині.

Всі наступні зустрічі ми говорили про все що тільки приходило на думку: про наші голі зади, про майбутній дім, про наше бачення світу. Ми наче вчили один одного, та пильно придивлялися одне до одного. Бо не могли повірити що такі однакові та одночасно такі різні вдвох. Це було дивним поєднанням двох різних хімічних елементів у таблиці Менделєєва. В мені прокинулась самиця яка жадала плоті, відчуттів та влади. Влади над ним. Над його фізичним та емоційним тілами. Не подумайте, я не була нав'язливим хвостиком. Ні! Я ніколи не дзвонила йому безпідставно, у нас є власний простір. Але на той момент, коли ми зустрічались всі інші люди зникали, лишались лише ми вдвох у цілому Всесвіті. Ну добре у цілому місті... ну хоча б на вулиці довкола нас ми нікого більше не помічали. Так, хтось з Вас скаже що це типові «рожеві» окуляри закоханих, але не можу погодитись, бо це були якісь потужні інтуїтивні зв'язки. Коротко кажучи, стосунки так стрімко розгортались, що я незчулась як ми вже не могли довго бути у розлуці. Ми ждали один одного, думали про одне одного, постійно телефонували серед дня, я почала їздити з ним у його відрядження по роботі Україною. Це був час свободи та вільних думок, безтурботності та сміливості. І от в один з прохолодних днів листопада, стоячи на перехресті він почав дуже швидко та глибоко дихати. Я трохи злякалась, бо не знаю як надати першу до медичної допомоги тут і зараз. Та виявилось він набирався сміливості зробити мені пропозицію. Це було комічно, але нестандартно.

Саме з цього моменту почалися певні незворотні зміни у *нашому* житті. Люди довкола нас почали потроху розкривати свої справжні натури. Звісно з того дня закрутилася вся підготовка до весілля та розв'язання нагальних

питань. Правду кажуть, що як хочеш дізнатись хто тобі справжній друг, кому ти можеш довіряти, прийди до цієї людини з проблемою та спостерігай за її реакцією та діями. Дивно споглядати в такі моменти за чужими людьми, але ще дивніше коли від тебе відвертаються родичі. Так трапилось з *його* батьками. Їх звір був жадібним та під маскою начеб то бідності тяг все тільки собі та для себе. Вони роками себе жаліли, що такі бідні, шлюб тріщить по швах, що нічим допомогти не в змозі ні сину, ні доньці. Та це таке було лицемірство! Показове та награне, що гидко було дивитися їм в очі. Вони мали додаткову квартиру яку здавали, та депозити у банку. Але всі ні пару із вуст. Вони тряслись навколо своїх накопичень та усіма силами їх захищали від кожного хто хоча б якось міг на них претендувати.

Очевидно, з весіллям вони відмовились допомогти фінансово, прийшли туди як запрошені гості, та всім виглядом демонстрували, що вони ледь стримуються, щоб нічого не сказати на рахунок того, що з ними не радились стосовно обраного меню, програми, місця проведення та всього іншого. Мати мого на той момент вже чоловіка навіть демонстративно біля моєї мами висловила своє «фе» стосовно поданих салатів, по типу що вона *може* їсти тільки один із всіх запропонованих. Родичі вітали нас, рідна бабуся Ростика кликала нас до себе жити, бо вже більше ніж 18 років жила вдовою одна у двокімнатній квартирі. Буцім то щоб і їй не було самотньо, плюс хтось має доглядати за старенькою. Ми погодилися. І це було помилкою! Фатальною помилкою. Знаєте в якийсь момент події починають обертатись на стільки стрімко та не зрозуміло, що ти просто не в змозі встигнути за ними, я навіть мовчу про те аби осмислити їх. Саме в той момент я побачила справжні натури людей які називали себе моєю новою «родиною». Свекруха була персоною дуже стурбованою своєю особистістю, хоча Ростик цього категорично не помічав, навіть тоді коли я наводила реальні приклади її не нормальної для мами поведінки.

«Ти все гостро сприймаєш! Дивися на речі простіше! Не вигадуй!»

Я не можу сказати що коханий всім догоджав тільки улюбленій мамці, ні! Мене він також боронив. Він просто не конфліктний. Хоча ми з ним одного року народження та навіть одного знаку зодіаку, та темперамент у нас різний. Я більш емоційна, творча, можу сказати *всю* правду в обличчя. І не має різниці хто переді мною. Правда є правда для мене. Та все змінне в цьому світі. Отож, повернемося до персони свекрухи. На людях це просто неймовірної доброти та чесності порядна людина, як то кажуть у народі «хоч до рани прикладай!» На словах, вона б всім допомогла, пропагандує правила етикету, тримає себе у руках, постійно всім усміхається, *це* бісить найбільше. Бо посмішка ця по факту не щира. Її внутрішній звір накладав свій відбиток на фізичному тілі свого носія. Вже тоді свекруха виглядала років на 10–15 старшою за власний вік. Шкіра важким тягарем звисала з її доволі округлого тіла. Вона мала реально зайвих кілограмів двадцять. І ця важка ноша була платою за її слабкість перед власним звіром. Та мене все чекало ще попереду.

Знаєте, зараз повертаючись подумки назад у минуле я себе ловлю на думці, що це було необхідна зустріч для мене особисто. Бо все що не вбиває нас...правильно, робить нас сильнішими! Напевно на той момент я була занадто молода, зелена та не розумна у спілкуванні з людьми які мене оточували. Та навіть знаючи власне майбутнє і до чого наша з Ростиком зустріч приведе я б все одно повторила цей шлях наново. Бо він, цей шлях, зробив мене такою яка я є на сьогодні — мужньою, стійкою, мудрою та звісно спокійнішою.

Свекор виглядав не краще за свою обраницю. У свої 45, на той момент, він виглядав на всі 55. Сірі очі, життя в яких вже давно не проявляло себе, стара сіра шкіра, цьому посприяло багатолітнє паління цигарок та багаторазове розчарування у власному житті. Довге не стрижене

кудлате волосся, яке він довіряв обстригати виключно якійсь знайомій жінці з роботи, хоча власна дружина гарно і сама вправлялася з ножицями, але... але. Дуже худа постать зі слабкими колінами та помітно горбатою спиною пересувалася тінню. Його звір передався йому у спадок від батька — лінь. Вона нещадно тягла з нього життєві сили та ламала перспективно щасливе життя у друзки. Єдине що світлого лишилося у цього чоловіка це щира посмішка. Дійсно щира. Це, мабуть, одна людина у цій моїй «новій родині», яка ще не втратила щирість посмішки.

Його обраниця вже багато років поспіль зайняла позицію жертви у родині. Вона *єдина* бідна та нещасна все тягне на собі. Чоловік б'є байдики, а от *вона* працює за двох: сплачує рахунки, магазинні чеки та спонсорує малолітню самозакохану доньку, яку потім виявиться вона не хотіла по факту, а забацала дитинку, бо думала що тим самим актом покращить своє сімейне життя. Та не так то воно сталося, як гадалося! Родина ніколи не буде триматися виключно на дітях. Жінка має лишатись жаданою, бажаною в першу чергу, для свого чоловіка.

Знаєте, мені здається, доля не випадково звела мене з цими особами, а для того аби я зрозуміла, що *моя* родина дуже гарна. Так звісно, зі своїми тарганями, але ми міцно тримаємось одне за одне. Коли просимо допомоги то отримуємо її, а не тільки обіцянки цяцянки. Мої батьки не ідеальні, та в принципі покажіть мені, будь ласка, ідеальну людину!? Ніколи такої не знайдете. Так і вони — не ідеальні, але вони зробили висновки з власного минулого та намагалися всіма зусиллями допомогти своїм дітям не проходити складнощі на їхньому дорослому шляху.

В іншій родині все було кардинально навпаки. Були тільки публічні виступи, особливо свекрухи, що вона з радістю допоможе будь з чим тільки попросить «дітки». Та це були лише обіцянки, а по факту:

«Боже збав, я такого не казала! Не пам'ятаю! Я? Ні, точно не було такого! А от син нашої сусідки купив собі

квартиру, чому ви не збираєте гроші на житло? Мені у свій час було складно, тепер Ваша черга!»

І я Богом клянусь, що це цитати її слів! Їй треба дати нагороду — «Мати року!» Ніколи не збагнеш для чого тобі зустрічаються ті чи інші люди по життю. Чоловік каже, що мені варто повчитися у «мами» лизати дупи, аби собі щось на дурняк перехопити. Це він думав, що якщо я буду такою ж лицеміркою як вона, то нам перепаде її квартирка яку вона здає. Але не тут то було, вона прямим текстом сказала нам прямо в обличчя «забудьте про неї! Ви її не отримаєте!» На цьому моя програма дуполізтва миттєво завершилась. Чесно кажучи навіть не встигнувши розкрити свій потенціал. Та воно і на краще, я б себе перестала поважати із-за такої поведінки.

Ви напевно вже думаєте

«Типові стосунки свекрухи з невісткою. Вона занадто драматизує!» Повірте ні! Чому я так багато пишу про свекруху? Ну напевно, бо вона до цього часу не стала образом другої мами. Напевно вже і не стане. Стільки було вже зроблено та сказано, нами обома, що зворотного шляху вже не буде. Ми його промайнули дуже давно на великій швидкості особистих образ та докорів. Я порозумнішала, мені так здається, а вона так і лишилась в образі жертви. Ну як то кажуть у кожного своє відпрацювання карми у цьому житті.

Та повернімося у минуле, там де ми після весілля — щасливе молоде подружжя, переїжджаємо з одного кінця міста в інший, до бабусі, яка буцім то нас чекає.

По щасливому збігу обставин, я приїхала до Києва із села на кілька днів пізніше від Ростислава. І ці дні поки я була відсутня, коханий зі своєю мамцею готували «нову» оселю до мого прибуття — прибирали, викидали сміття гордо накопичене бабцею за всі 18 років холостяцького життя. Звісно у бабці нервовий зрив, все майно нажите «не посильним трудом» викидалось на смітник і звісно ж у неї на очах. Вона вже всіх проклинала, лаяла останніми

словами, Ростик поступово входив у стан глибокого смутку та тривоги, очікуючи коментар від мене. І от являюсь я, не підозрюючи нічого, бо мене звісно ні про що не попередили. В перший же день мене зрівняла бабця з лайном, лаючи на мене що я по типу окупантка яка прагне її вижити з власної оселі перед смертю. Ну якби «Що? Якого?»... звісно у мене стрес, нерви, сльози, соплі і вся ця фігня малята триватиме найближчі десять місяців поки ми там будемо жити. Я була вражена кардинальною зміною настрою бабці. На весіллі я так зрозуміла вона була у безпам'ятстві, бо грала роль *нормальної* адекватної людини та щиро люблячої бабусі. Її звір прокинувся на її власній території, вдома. Жадібність, її осканжені очі під час сварки демонстрували розпач, відчай що у неї щось забирають. Це був захист через напад. Чоловік випросив мене потерпіти доки бабця заспокоїться, мовляв:

«Вона такою раніше не була, сам у шоку. Типу скоро заспокоїться треба дати час, щоб вона забула образу за «наше» прибирання.»

Та насправді скільки можливостей їй не давали, вона краще не ставала. Поступово її хамство переросло у наглисть. Вона почала вимагати з нас гроші за оренду її посуду та речей якими ми користувалися. Бо, мовляв, вона *також* хоче влітку відпочити. Я спочатку не розуміла звідки ноги ростуть у всій цій ситуації, бо всі мовчали, по типу *аби її не налякати*. «Її» це я зараз про СЕБЕ кажу.

З часом кожен родич по трохи почав бовкати зайвого та у мене в голові почала вимальовуватися правда. І краще б багато чого не знала, щиро кажу. Але слово не горобець. Бабця періодами просвітлення свого розуму полюбляла вести зі мною душевні бесіди. Через які для мене почала відкриватися *вся* правда цієї сімейки. Кожен родич був чимось ще з самого початку об'єднання родин ображений на інших. І життя не покращило обставини, не змінило чиясь сприйняття світу. Всі лишились з образами усеред-

ині. І звір ріс та живився їхніми душевними стражданнями всі ці роки поспіль.

Як для новоспеченої молодої родини, одразу можу сказати, мої нові батьки пережили дуже багато зрад від своїх батьків та оточуючих їх людей. Тому знаючи про них *всю* правду я розумію як вони дійшли до такого життя. Шкода лише за те, що з власними дітьми вони вчиняють до стану так само як і з ними колись їхні батьки. Досвід, навіть поганий це все одно досвід. І його слід цінувати, але не всі мають внутрішні сили зробити висновки та рухатися далі. Так трапилось і з ними. Мені здається ці не пропрацьовані родові гріхи наклали свій важкий відбиток і на наше з Ростиком подружнє життя.